

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. D.**
státní příslušnost Turecká republika
naposledy pobýtem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739
51 Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024 č. j. OAM-430/ZA-ZA11-D07-2024,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Francouzská republika.

2. Žalobce namítal, že v České republice má snoubenku paní Z. S., nar. X, státní příslušnost Česká republika, bytem J. n. N., Ž. X. Oba dlouhodobě plánovali sňatek a za tím účelem si již zajistili veškerou dokumentaci. V uzavření sňatku aktuálně brání skutečnost, že se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty a snoubencům se nepodařilo zajistit veškeré dokumenty. Žalobce odkázal na článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ČR a článek 12 Sdělení č. 209/1992 Sb., z nichž citoval. Žalobce vyslovil přesvědčení, že by jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany měla být posuzována v České republice, a to právě proto, že zde má snoubenku, se kterou plánuje v následujících týdnech uzavřít sňatek. Posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu v České republice je v souladu s preambulí nařízení, kde je explicitně uvedeno, že kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. Neexistuje žádný veřejný zájem na tom, aby byl již v následujících dnech přepraven do Francouzské republiky.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, z něhož citoval, na příslušnou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž rovněž citoval. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení v rámci úkonů konaných dne 27. 3. 2024 se žalobce o své známosti nezmínil. V průběhu pohovoru byl jasně dotázán, zda se na území členských států nacházejí jeho příbuzní nebo zda má na území členských států jakékoli blízké sociální vazby. Neučinil tak ani ve svém vlastním písemném vyjádření. Tuto situaci také nezohlednil v otázce důvodů, které by mu bránily v cestě do Francouzské republiky. Uvedl, že jediným důvodem, který mu brání v cestě do Francouzské republiky je fakt, že mu tam byla stanovena povinnost vycestovat. Vztah s občankou České republiky neuvedl ani jako jeden z důvodů, pro který přicestoval zpět do České republiky. Z žalobcem uváděných skutečností je také patrné, že v minulosti nesdílel dlouhodobě společnou domácnost s uvedenou přítelkyní. V průběhu posledního dvacetiměsíčního pobytu v České republice byl ubytovaný u svých známých, u bratrance nebo v soukromých ubytovacích zařízeních. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem, odcestování žalobce do Francouzské republiky k vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebude představovat nepřiměřený zásah do realizace jeho rodinného života s přihlédnutím k dlouhodobosti a intenzitě tvrzeného partnerského soužití.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci. Zmocněnkyně žalobce doplnila, že sňatek s žalobcem z důvodů formálních překážek dosud neuzavřela, aktuálně se žalobce po

deportaci nachází ve Francii. Žalobce ve Francii není zajištěn, má informace o tom, že tam pobývá u nějakého svého krajana. Nejedná se o jeho příbuzného.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 27. 3. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Téhož dne v rámci údajů a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že do Evropské unie přicestoval v měsíci prosinci 2019. Cestoval přes Řeckou republiku do Francouzské republiky, kde založil žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve Francouzské republice setrval přibližně 2 roky. Následně přicestoval automobilem do České republiky, kde založil svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 byl v měsíci červnu 2022 transferován zpět do Francouzské republiky, která byla shledána odpovědným členským státem za vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve Francii strávil 5 dní v hotelu a 5. nebo 6. 7. 2022 přicestoval zpět do České republiky. Od té doby pobýval nepřetržitě v České republice, a to do doby jeho následné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 3. 2024. Evropskou unii od svého přicestování v roce 2019 neopustil. V minulosti mu nebylo uděleno žádné pobytové oprávnění členským státem Evropské unie. Cestovní doklad ztratil. Do EU přicestoval v roce 2019 na základě víza Řecké republiky s platností na 1 měsíc. Od druhého přicestování do České republiky v červenci 2022 neměl žádné oprávnění k pobytu a zdržoval se zde neoprávněně. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením, neužívá pravidelně léky. Je svobodný, bezdětný. Po druhém přicestování z Francouzské republiky do České republiky pobýval po dobu 20 měsíců v Praze, Olomouci, Prostějově, Jablonci a Liberci. Pověštinou setrval u známých nebo v hotelích. Prostředky k pokrytí svých životních nákladů získával nejprve od rodičů, následně z pozůstalosti. Ve Francouzské republice nechtěl pokračovat v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, proto přicestoval zpět do České republiky. Ve Francii má sestru, která mu může pomoci. Sestra mu doporučila podat v roce 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve Francii. V roce 2022 obdržel ve Francouzské republice rozhodnutí k vycestování, které nerespektoval. Neměl kam jít, v Turecku mu hrozilo zatčení. V České republice má bratrance, u něho byl ubytovaný jen krátkou dobu, je s ním v kontaktu. Je si vědom, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Známí mu doporučili po příjezdu do České republiky po realizovaném transferu, že by měl nějakou dobu s další žádostí o udělení mezinárodní ochrany počkat. Proto setrval mimo kontakt úřadů. Mohl by být opět vrácen do Francouzské republiky. Během pobytu ve Francii se dostal do konfliktu s nějakými lidmi, obrátil se na francouzskou policii a dané osoby byly po nějaké době zadrženy, o čemž obdržel od policie zprávu. V průběhu dvouletého pobytu ve Francii se s žádnými problémy nesetkal. Také s úřady neměl ve Francouzské republice žádné problémy. Důvodem, pro který se nemůže vrátit do Francouzské republiky je udělené vyhoštění. Zopakoval, že ve Francii se nachází jeho sestra a její manžel, ve Spolkové republice Německo má dva bratrance, jeden bratranec žije na území České republiky. Další příbuzné ani jiné blízké sociální vazby na území Evropské unie nemá. Přestože ve Francouzské republice obdržel dokumenty o nutnosti do 15 dnů opustit území, rozhodnutí nerespektoval a neodvolal se proti němu. Trvalo by to dlouho, než by se situace ve Francouzské republice vyřešila. Nechtěl tam dlouho setrvat.
7. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

8. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
9. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
10. Podle čl. 3 odst. 1 citovaného Nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 uvedeného Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného Nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
11. Podle čl. 17 Nařízení č. 604/2013 odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný.
12. Podstata žalobní argumentace žalobce je vztažena k aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění) Nařízení Dublin III, podle něhož odchýlně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Je třeba zdůraznit, že žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k úvaze o aplikaci článku 17 odst. 1 Nařízení Dublin III, v dané věci zjištěny nebyly. Soud neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z pohledu namítaného posouzení článku 17 Nařízení Dublin III. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu, což zcela odpovídá skutečnostem zjištěným ve správním řízení. V posuzované věci z azylového příběhu žalobce nevyplynají ani žádné indicie v tom směru, že by byl osobou se specifickými potřebami. Pokud žalobce 25. 4. 2024 doručil správnímu orgánu žádost o umožnění sňatku v zařízení pro zajištění cizinců s paní Z. S., nar. X, státní příslušnicí České republiky, pak žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že v průběhu prvních správních úkonů konaných dne 27. 3. 2024, jejichž obsah je výše citován, se vůbec o své známosti nezmínil. V průběhu pohovoru byl dotázán, zda se na území členských států nacházejí jeho příbuzní nebo zda má na území členských států jakékoli jiné blízké sociální vazby. Žalobce

vedl, že v České republice má pouze bratrance. Neučinil tak ani v písemném vyjádření a jím tvrzenou známost nezmínil ani v souvislosti s odpovědí na otázku ohledně důvodů, které by mu bránily v návratu do Francouzské republiky. K tomu uvedl, že jediným důvodem, který mu brání v cestě do Francie je fakt, že mu byla stanovena povinnost vycestovat. Vztah s občankou České republiky neoznačil ani jako jeden z důvodů, pro který přicestoval zpět do České republiky z Francie poté, co tam byl z České republiky deportován. Soud souhlasí s žalovaným, že z uváděných skutečností je zřejmé, že žalobce v minulosti se svou přítelkyní dlouhodobě nesdílel společnou domácnost, neměl s ní žádný dlouhodobý vztah. V této souvislosti je třeba poznamenat, že žalobce sám uvedl v rámci pohovoru, že v průběhu svého posledního dvacetiměsíčního pobytu v České republice byl ubytovaný u svých známých, u bratrance nebo v soukromých ubytovacích zařízeních. Soud sdílí názor žalovaného, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem, jeho odcestování do Francouzské republiky k vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebude představovat nepřiměřený zásah do realizace jeho rodinného života s přihlédnutím k tomu, že tvrzený vztah s paní Svobodnou je s ohledem na zjištěné okolnosti zcela zjevně krátkodobého charakteru. V daných souvislostech soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 229/2016-44, v němž soud vyslovil, že pokud v řízení vyvstanou takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení článku 17 Nařízení Dublin III, má správní orgán povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. a judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil, konec citace. Žalovaný při svých úvahách svévoli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení článku 17 dublinského nařízení na posuzovanou věc.

13. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23.07.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.